

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 5 FEBRER DE 2021 | Número 111

PÀG. 4 | JORDI LLISTERRI
Vacuneu els bisbes

PÀG. 9 | ASSIGNATURA DE RELIGIÓ
30 anys de canvis

PÀG. 12 | GERARD COSTA
"Des de temps immemorials
s'ha pregat a l'aire lliure"

PÀG. 19 | VEDRUNA
"Hem viscut la pandèmia
com una família més"

PÀG. 24 | ESPIRITUALITAT
'Acte de fe', el concert que uneix
la religió amb la tecnologia

PÀG. 26 | MARIA ROSA OCAÑA
Càntic i profecia

La religió als programes electorals | PÀG. 7

Edició paper gratuïta

Catalunya Religió editem aquesta versió setmanal en **PDF** en obert per facilitar-ne la distribució.

Us portem a casa l'actualitat religiosa.

www.catalunyareligio.cat/acasa

Reenvieu l'edició setmanal als contactes de les vostres comunitats o amb els butlletins que gestioneu.

Agenda

Consulteu els propers esdeveniments

PÒRTIC

Què diuen els partits sobre el fet religiós? A propòsit del 14F bona part dels programes electorals incorporen referències explícites a aquest àmbit. De costat, analitzem 30 anys de canvis en la classe de religió. Són tendències que denoten un debat no resolt sobre l'exercici de la llibertat religiosa i de consciència en el nostre país.

Fotografia de portada: Parlament de Catalunya

SUMARI

3 Panoràmica

Vacuneu els bisbes, per Jordi Llisterra
Càntic i profecia, per Maria Rosa Ocaña

7 Actualitat

La qüestió religiosa guanya presència en els programes electorals
L'assignatura de Religió, 30 anys de canvis
Gerard Costa: "Des de temps immemorials s'ha pregat a l'aire lliure"
Vedruna: "Hem viscut la pandèmia com una família més"
'Acte de fe', el concert que uneix la religió amb la tecnologia
Un any de Som Cristians

30 Recull de premsa

31 La setmana a les xarxes

Vacuneu els bisbes

PER JORDI LLISTERRÍ
A LAETO ANIMO

Ja em perdonaran si soc una mica indiscret. Un capellà m'explica que ha dormit molt malament els darrers dies. No sabia si havia fet bé. I em deia que sobretot no ho expliqués a ningú.

Doncs ho explico. Van fer la vacunació en una residència de gent gran on hi passa moltes hores. Quan estaven acabant, vacunats els ancians i el personal de la residència, sobraven tres dosis que s'havien de llençar. La direcció del centre va trucar al mossèn que hi viu a prop perquè hi anés. El sacerdot va insistir en preguntar si estava segur que li tocava a ell. I si no hi havia ningú més del centre que passés davant. Però li van dir que no. Que es vacunés ell. I ja està fet.

Al cap d'un dies es va organitzar el gran **rebombori** perquè en una situació semblant el bisbe de Mallorca, **Sebastià Taltavull**, s'havia vacunat. El capellà ja es veia víctima del mateix escàndol per una situació que no havia buscat: "només de pensar-hi, ara no ho faria".

No soc vacunòleg ni assessor espiritual. Però li vaig dir que jo creia que havia fet bé. I que la polèmica no tenia cap sentit. El mateix li vaig dir amb un missatge al bisbe Sebastià. Per mi la clau en els diversos escàndols que hi ha hagut sobre la vacunació de persones que no son població de risc o personal sanitari no és el càrrec o responsabilitat del vacunat. La clau és si t'has

posat a la cua o t'hi han posat. I si tenia una lògica per protegir les persones que han patit més la mortalitat del Covid-19. Per protegir la gent gran, no per protegir-se a un mateix. I més quan els resultats semblen indicar que malgrat la manca de vacunes, en els entorns tancats que són les residències la vacunació està donant **resultats** i pot aturar la mortalitat. Una cosa és anar a buscar la vacuna saltant-te la cua i l'altra és que te la posin per tancar el cercle en un entorn a protegir. Crec que estem en el segon cas.

Sovint es presenta l'Església com un geriàtric. Per criticar-la. Doncs, sí. Hi ha molta gent gran a l'Església. En la primera etapa de la pandèmia, una de les sorpreses dels serveis sanitaris és que de sobte apareixia un focus amb alta mortalitat en una unitat de convivència que no tenien registrada com a espai d'alt risc. Eren les comunitats de religiosos i religioses, o cases amb diversos capellans. Normalment una unitat de convivència pot tenir una o dues persones grans. Però allà eren tots grans i quan hi entrava el coronavirus hi havia un daltabaix.

Com és el cas del de Mallorca, passa també a molts bisbats que la residència del bisbe està

en el mateix edifici o en el mateix complex que el de la residència de capellans grans. O en les comunitats o convents amb infermeries. Hi ha bisbes, clergues o religiosos que la seva interacció amb aquest espai és tant permanent com la del personal sanitari. Per això és raonable que siguin **vacunats** com el personal de neteja o els bidells.

Si també diuen que l'Església és un geriàtric, és perquè entre la gent gran la immensa majoria són catòlics practicants. Per ells, en aquesta etapa final de la vida, l'atenció religiosa i sacramental també és important. Per això, en la mesura que sigui possible, crec que també és una atenció essencial que a les residències hi puguin accedir els capellans.

En aquest sentit, em va impactar la reflexió que em feia un altre capellà a l'inici de la pandèmia. Quan no hi havia equips de protecció ni pel personal sanitari, va deixar de fer moltes assistències sacramentals que li demanaven a malalts moribunds precisament per evitar "gastar" un EPI que podia servir a un sanitari per salvar altres vides. En el cas de les vacunes, la reflexió és al revés. I més, quan parlem de les vacunes

que sobren quan s'acaba una tanda de vacunació en un centre.

Però el capellà que no ha dormit bé aquests dies no podrà explicar que l'han vacunat. Està saturat de sentir a les tertúlies de la ràdio i de veure als diaris que és un escàndol que es vacuïnin "els bisbes i capellans". Doncs, no. No s'estan vacunant en genèric "els bisbes i capellans" perquè siguin bisbes i capellans. Igual que no s'està vacunant "els cuiners" o "els encarregats de la neteja". Es vacuna les persones que estan amb la nostra gent gran, entre els quals també hi ha molts capellans i religiosos i que conviuen amb altres religiosos i capellans grans. I entre ells, algun bisbe. Insisteixo: que ningú torni a dir que s'estan vacunant "els bisbes i els capellans" com si fossin una casta.

No és perquè ho hagin demanat, per donar exemple, o perquè ho diu el papa. Els capellans o els bisbes ho fan perquè algun **responsable** sanitari els ha dit que es vacunessin. I els qui ho han fet per aquest motiu siguin capellans, bisbes o taxidermistes, crec que haurien de poder dormir tranquils.

Claret publica el nou Directori per a la Catequesi en català

L'Editorial Claret acaba de publicar, en català, el nou **Directori per a la Catequesi**. El Document, traduït al català per **Joan M. Amich Raurich** i **Enric Termes Ferré**, **es va presentar** públicament al Vaticà el mes de juny i assumia el repte de fer entenedor el missatge de Jesús en un context de transició cultural. El Directori per a la catequesi se situa en una dinàmica de continuïtat amb els dos que l'han precedit: el Directori catequístic general, redactat per la Congregació per al Clergat el 1971 i el Directori general per a la catequesi, el 1997.

CLARET | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Urgell inicia la celebració dels 50 anys de l'ordenació episcopal de Martí i Alanis

El diumenge 31 de gener de 1971 la Catedral Basílica de Sant Maria de La Seu d'Urgell acollia l'ordenació episcopal de **Joan Martí i Alanis** (El Milà 1928- Barcelona 2009). 50 anys després, el 31 de gener de 2021, la Catedral de Santa Maria d'Urgell acollia de nou molts fidels, que malgrat les restriccions de la pandèmia actual, van voler commemorar la joiosa efemèride amb una Eucaristia d'acció de gràcies, presidida per l'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, **Joan-Enric Vives**, i concelebrada pels vicaris generals i pel secretari general de la diòcesi.

BISBAT D'URGELL | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Els esplais cristians: "El lleure és segur i necessari"

El dissabte 31 de gener es va celebrar de manera telemàtica l'Assemblea General Ordinària 2021 (AGO) del Moviment de Centres d'Esplais Cristians Catalans. S'hi van connectar els responsables de més de 130 centres d'esplai d'arreu de Catalunya. El seu president, **Xavi Nus**, va recordar que "el lleure és segur i necessari", i ha demanat als centres que no perdin "la motivació i la força i mantinguin el contacte amb els infants, joves i famílies" malgrat les circumstàncies inèdites actuals.

FUNDACIÓ PERE TARRÉS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La qüestió religiosa guanya presència en els programes electorals

Quatre de les principals formacions polítiques dediquen un punt específic del programa electoral a la qüestió religiosa (o laica). Al contrari que en convocatòries anteriors, els compromisos vinculats als afers religiosos guanyen protagonisme i presència per escrit. ERC, PSC, En Comú Podem (Comuns) hi dediquen un apartat i Junts n'hi dediquen dos, tot i que l'extensió del tema en cada partit és diferent. Aquesta és la principal conclusió d'una ràpida mirada als programes electorals que poden tenir representació al Parlament de Catalunya que sorgeixi de les urnes del 14 de febrer.

La segona característica que crida l'atenció, tot i que també amb matisos, és com s'anomena el tema religiós. La majoria parteixen del concepte de laïcitat. **ERC** parla d'una "una república laica, amb llibertat de creences i conviccions". El **PSC** parla de "Llibertat de consciència i laïcitat" i proposa un "Pacte Nacional per la Laïcitat". I els **Comuns** aposten per un Estat laic i una llei de laïcitat. Aquí s'hi suma la **CUP**, que demana considerar Catalunya "una nació laica". En canvi **Junts**, que parla de "diversitat religiosa" i del "dret a la llibertat religiosa" sense fer esment a la laïcitat, preveu una comissió parlamentària

sobre el fet religiós i un pla quadriennal d'actuació en aquesta matèria.

Un altre tret comú és que la majoria de partits que es presenten a les eleccions del proper 14 de febrer, destaquen amb més o menys èmfasi la importància del diàleg interreligiós i fan declaracions genèriques sobre la no discriminació per motius religiosos.

També la immensa majoria dels partits polítics, quan parlen de religió, estan d'acord en associar-la al combat contra el radicalisme, si bé amb matisos. Només Vox l'identifica directament amb l'islam i proposa tancar "mesquites fonamentalistes i expulsió dels imams que propaguin l'integrisme, el menyspreu a la dona o la gihad". El PDeCAT no vincula el fet terrorista a cap origen religiós i la CUP no en parla. Tota la resta proposen mesures preventives, però també policials. Tant en el cas de **Ciutadans**, **PP** o Vox és l'única referència explícita que fan per escrit al fet religiós en el seu programa.

L'educació és un altre bloc on apareixen referències a la qüestió religiosa. En alguns casos, vinculant-la a l'estratègia preventiva contra la radicalització, en d'altres, a la laïcitat o a ambdues coses. El **PDeCAT** és l'únic que defensa obertament l'assignatura de religió a l'escola. Per contra, la CUP és l'únic que defensa la seva erradicació. PSC i Comuns propugnen la seva reforma. Donaria per una altra anàlisi les posicions dels partits respecte a l'educació concertada que estan més clarament vinculades a cada model social de país.

Hi ha qüestions, en canvi, que són tractades per un o dos partits i prou. També crida l'atenció que la polèmica sobre les immatriculacions del béns de l'Església -que ha ocupat diversos grups polítics durant la darrera legislatura- no s'esmenti en cap programa. Quant als centres de culte, Junts i PSC creuen que cal ajudar amb fons públics a la seva adequació. El PSC també inclou, amb excepcions, "procedir a la transformació dels llocs de culte als centres públics

en llocs d'ús públic no confessional". Els socialistes també fan una breu referència a la protecció del patrimoni religiós. Alhora, aquest partit, amb els Comuns, són els únics que fan una lleugera referència al fet religiós en la qüestió de la memòria històrica. També són els dos partits que proposen mesures més enllà de les competències autonòmiques: des de la derogació dels acords amb la Santa Seu, el primer, fins a la desaparició d'avantatges fiscals, en el segon cas. I tots dos fan referència la limitació dels símbols religiosos a l'espai públic, arribant, en el cas dels Comuns, a proposar que els membres del Govern no assisteixin a actes de culte. Finalment, Junts inclou referències a l'adequació de cementiris o a l'assessorament als municipis.

En el **document adjunt** podeu trobar un extracte amb tots els textos dels programes de les formacions polítiques que fan referència al fet religiós.

LA CLASSE DE RELIGIÓ, 30 ANYS DE CANVIS

Quins canvis ha patit l'assignatura de Religió al llarg dels darrers trenta anys? Matèria computable, 'assignatura maria', alternatives a la matèria, currículum modificat. Són diversos els canvis que s'han produït, i sovint han estat reflex dels canvis del govern de torn.

Partirem de l'any 1979, any en que es van signar els acords amb la Santa Seu. S'estableix aleshores que l'ensenyament de la religió catòlica s'inclouria a primària i a secundària en, es signava, "condicions equiparables a la resta de matèries fonamentals".

Any 1990. És aprovada la Llei Orgànica d'Ordinació General del sistema Educatiu a Espanya (Logse) que reconeix el caràcter voluntari de l'assignatura de Religió i que no estableix cap matèria com a alternativa. Fins aleshores l'alternativa havia estat l'assignatura d'Ètica. El conflicte amb la conferència episcopal sorgeix amb aquesta llei quan el govern estableix que l'alumnat que no cursa religió farà activitats d'estudi. Alhora, l'assignatura de religió deixa de comptar acadèmicament.

Any 1994. El govern de **Felipe González** regula l'assignatura alternativa a la classe de religió.

L'assignatura de Religió, 30 anys de canvis

S'estableix per Reial Decret 2438/1994 que l'alumnat que no cursi religió ha de realitzar activitats d'estudi sobre aspectes de la vida social i cultural, però que no avanci en el currículum escolar.

Any 2002. L'executiu de **José María Aznar** intenta un nou canvi en l'assignatura alternativa a religió. Es proposa una matèria alternativa anomenada 'Fet Religiós' que ha de ser computable. La proposta no prospera perquè **José Luis Rodríguez Zapatero** guanya les eleccions i es produeix un nou canvi de govern.

Any 2006. És aprovada la Llei Orgànica d'Educació (LOE), que **no fa canvis** en l'assignatura

de religió ni a la matèria alternativa, però crea una nova assignatura anomenada 'Educació per a la Ciutadania i els Drets Humans'.

Aquesta assignatura **és revocada** l'any 2013 per la següent llei d'educació espanyola, la Llei Orgànica per a la Millora de la Qualitat Educativa (Lomce), coneguda com a llei Wert, pel ministre encarregat de tirar-la endavant.

Desapareix 'Educació per a la Ciutadania' i s'estableix com a matèria alternativa a religió l'assignatura 'Valors Socials i Cívics' per a Primària, i 'Valors Ètics' a secundària. Religió torna a ser matèria computable.

Any 2015. L'executiu de **Mariano Rajoy** aprova un nou currículum per a l'assignatura de Religió desenvolupat per la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi i no pel govern.

Any 2020. El govern de **Pedro Sánchez** aprova la Llei Orgànica de Modificació de la LOE (LOMLOE) que **estableix** que l'assignatura de religió torna a no computar i que s'elimina l'assignatura alternativa.

Sabadell Institucions Religioses

Curs d'Assessor Financer per a Entitats Religioses i del Tercer Sector

Una proposta formativa única impulsada per Banc Sabadell en col·laboració amb la Universitat Francisco de Vitoria (UFV) i que té com a objectiu principal reforçar i ampliar el coneixement especialitzat de les institucions religioses i el tercer sector amb continguts adaptats a la realitat d'aquests dos col·lectius.

100% online

Accesible des de qualsevol dispositiu

Curta durada

4 mesos (8 ECTS y 12 hores de convalidació EFPA)

Gratuït

i exclusiu per a clients de Banc Sabadell

Diploma

Títol propi de la UFV

Matrícula oberta ininterrompudament fins a l'agost del 2021.

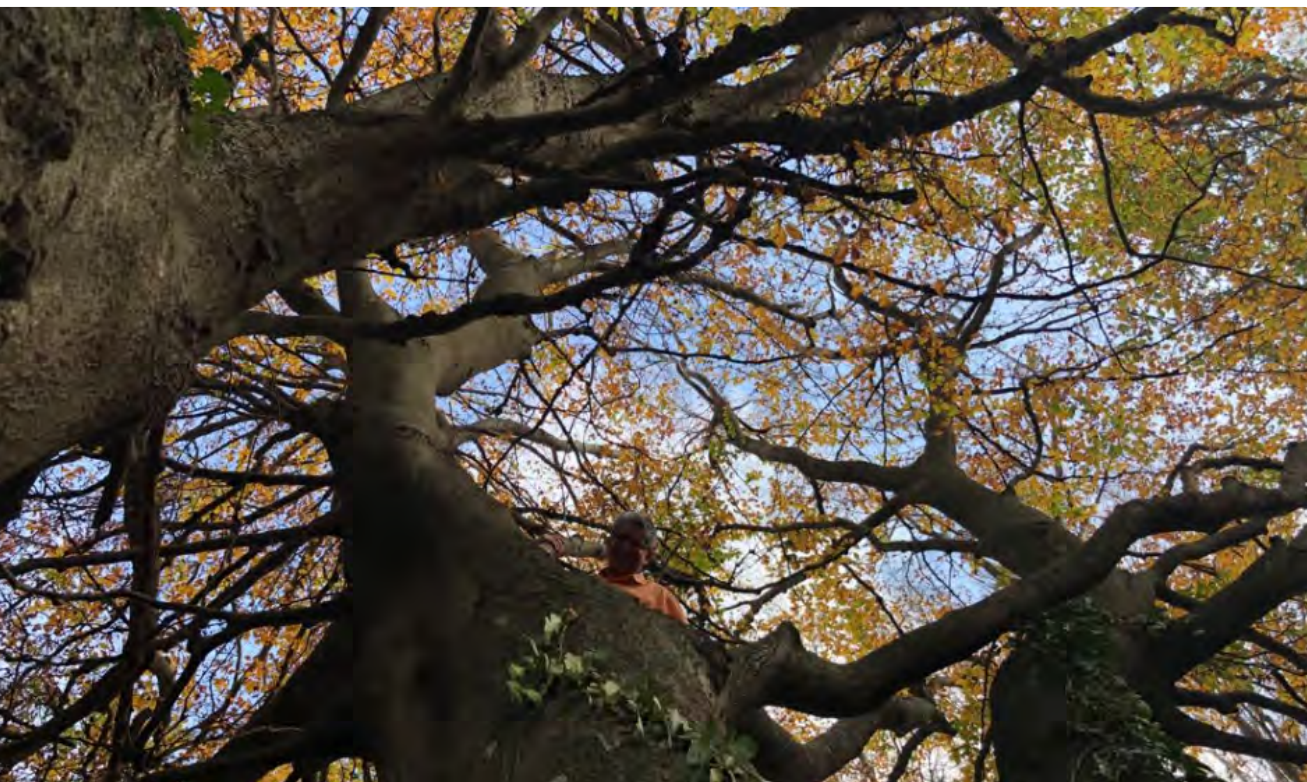
Més informació i inscripcions a:

InstitucionesReligiosas@bancsabadell.com

www.bancsabadell.com/institucionesreligioses

B Sabadell

Ser on siguis

Gerard Costa: “Des de temps immemorials s’ha pregat a l’aire lliure”

En Gerard Costa, abans de res, és un enamorat del Collsacabra. Fa temps que va decidir viure i treballar en aquest espai i per fer-ho possible va crear l'empresa **Anigami**. Situada a l'Esquirol, promou moltes activitats a l'aire lliure i entre d'altres, vol fer conèixer aquest territori des d'una altra òptica. És a dir, des del silenci i la contemplació. Amb aquesta, tanquem la col·lecció **Natura Sagrada**, d'entrevistes dedicades a personatges que tenen un vincle espiritual amb la natura.

La trobada amb Gerard Costa es va dur a terme en dos espais molt peculiars. La major part, enmig de la boira i a l'extrem d'una cinglera. I, la segona, dalt d'un faig del Collsacabra. La situació va ser molt peculiar. Ens va acompanyar al tram final d'unes roques amb la promesa que veuríem marxar la boira i que davant nostre s'obria un paisatge espectacular de cingleres i valls. Res d'això va passar. Tot al contrari, la boira es va mantenir i recollits entre les roques va tenir lloc aquesta conversa.

En el darrer tram, va dir: “Què et sembla si acabem la xerrada dalt d'un arbre?” I vam contestar: “I tant!”

Per què som aquí?

Aquest és un indret molt especial. Un mirador natural del Collsacabra. De ben segur que aquest matí en sortir el sol des d'aquestes roques podies contemplar el mar de boira que cobria les Guilleries i tota la plana de Vic. Amb el pas dels minuts matinals la boira ha pujat i ara ens ha engolit. Potser d'aquí uns moments, podria remetre i davant nostre s'obriria tota una meravella de la natura, un regal sols per a tu i per mi. Seria com l'allegretto d'una òpera. Però ja veurem què passa, sempre estem en les mans de la Natura. D'altra banda, part de la màgia d'aquest indret rau en la atemporalitat. Des de temps ancestrals, els primers pobladors del Collsacabra ja devien acudir aquí dalt a gaudir del paisatge o simplement a contemplar l'albada o la posta del sol. Per tant, potser en aquestes roques hem coincidit persones, des dels nostres més antics ancestres fins a nosaltres dos avui. Això és molt màgic.

Aquest és un punt on ens trobem les persones amb la natura. Som davant d'un punt de trobada, un punt d'unió entre el cel i la terra i, a la vegada, entre tots els éssers vius. Sovint en

indrets com aquest he trobat rastres d'animals. Potser aquí també ve la geneta, l'àliga o el voltor i deixa la seva petjada o marca territorial o, simplement, venen a contemplar la vall, a estar atents als sons o als corrents d'aire. Som en un punt de confluència entre tots els éssers. Un veritable santuari natural.

Per què diu que ens endinsem en un santuari natural?

Un indret com aquest representa un punt neuràlgic en el paisatge, un punt clau. Llocs com aquest tenen una importància cabdal per a nosaltres: tenen la capacitat de captivar, de commoure, d'impressionar i, per tant, de transmutar-te. És com un hub, un xacra, un punt d'acupuntura en el paisatge, una cruïlla de camins on passen moltes coses i on pots connectar el teu ésser amb la natura, una porta oberta a la reconexió. Fins i tot, en un dia que no es veu ni un borrall, com avui, sents que formes part del paisatge i de la vida atemporal que hi transcorre.

Som davant d'un exemple de la força de l'invisible?

I tant. No tot el que és important es manifesta de la mateixa manera. Tu no has tingut la sensació de conèixer algú malgrat que és el primer cop que el veus? El mires i, de cop i volta i sense saber res, el reconeixes i penses: amb aquesta persona tindria una bona conversa! Podríem dir-ho d'una altra manera. El bagatge d'aquesta persona m'interessa, malgrat que no ha obert la boca. Es tracta d'una sensació.

Em descriu un enamorament?

Podríem dir-ho així. Es tracta d'una sensació o d'una intuïció. Tot al contrari del que fa un científic, que recull dades mitjançant un mètode homologat, les analitza i crea una veritat universal acceptable. Per tant, allò que no és mesurable, tangible o visible avui, simplement no existeix. Recordo una dia a La Foradada, un salt d'aigua molt bonic que hi ha a Cantonigròs, un visitant em va dir: "Si això és un santuari natural, on és l'església?" I jo vaig contestar-li: "Aquí no hi ha cap església ni construcció més que aquest vell molí. Considerem aquest espai un santuari per la inspiració que ens aporta la seva contemplació i bellesa natural. Cada any venen aquí milers de persones atrets per la be-

llesa de l'indret i quan el contemplen, en silenci, se senten meravellades pel que transmet el lloc. Aquest indret, doncs, actua com un espai de connexió, de retrobament, com un santuari. Pensi en Montserrat, per exemple. On rau la sacralitat de l'indret? En el monestir o en el conjunt de la muntanya? Fins i tot ens podem preguntar: es va construir el monestir i les ermites a Montserrat perquè la muntanya era sagrada o van ser les ermites i el monestir que van fer la muntanya sagrada?" Davant d'aquestes preguntes aquella persona va continuar admirant l'espai i reflexionant vers els seus veritables valors.

Així la natura és sagrada?

Els primers temples se situaven en clarianes de bosc, al costat d'arbres monumentals o en indrets amb acumulacions de pedres de grans dimensions. La primera església era un temple verd! Pensa que el continent europeu, com altres espais del planeta, era un gran bosc. Recordo que hi ha cròniques d'historiadors llatins que expliquen que van viatjar al llarg de dos mesos sense sortir del bosc. Des de fa segles, hem anat reduint l'espai sagrat a l'interior d'un edifici, però des de temps immemorials s'havia

pregat a l'aire lliure i prop d'indrets amb una màgia especial. En aquest sentit, em ve al cap una pintura de Jean-François Millet titulada 'L'Àngelus', en què apareixen dos pagesos aturant la seva feina per pregar al mig del camp. Podríem dir que els temples de pedra són espais on poder practicar la teva fe de manera més **organitzada i confortable**, resultat del reduccionisme de la nostra societat occidental.

Així l'església verda és un concepte al que cal retornar?

La natura és el primer temple per a la vida, reconèixer-la i respectar-la com a tal és la forma més humil i coherent de celebrar la vida. La sacralitat d'un bosc és perquè els boscos són font de vida. Dins del bosc hi ha de tot per poder viure. L'agraïment és la primera forma d'amor que hi ha. Quan tens set i trobes la font, no pots sinó agrair la natura que et dona la vida!

Verdaguer ja ho deia: "L'amor amb amor se paga!"

Com no podem estimar els arbres? Si són els éssers més altruistes del planeta, ens ho donen

tot i no exigeixen res a canvi. Sempre són allà, com el nostre fidel amic. Els animals també, si ens quedéssim una estona ben quietes, com estem ara, s'acostarien prudents, ben poc a poc, ells són molt curiosos! I acabaríem mantenint una conversa de mirades ben divertides.

El primer amor o les primeres veneracions de la història de la humanitat són cap a elements naturals?

Certament! Les primeres divinitats són els astres, la mare terra... l'agraïment a la vida! És quan Déu pren forma humana i es representa com un de nosaltres, que tot comença a canviar. Els humans ens proclamem éssers superiors i la vida ens pertany per dret propi. Ja no pertanyem a la natura sinó que ella ens pertany a nosaltres, i esdevé la nostra font de recursos. És a partir d'aleshores que ens desconnectem i estem sols. Aquí comença la nova odissea de la humanitat: tornar a formar part d'alguna cosa.

Com ens hauríem de relacionar amb la natura?

Des del meu punt de vista l'estesa creença que "la natura és de tots" és incompleta ja que tan

sols inclou drets d'ús. Preferiria actualitzar-la per "Tots som natura", de forma que els drets acompanyessin els deures, comprendre-la, protegir-la, respectar-la... fins i tot admirar-la, venerar-la, amb un amor més enllà del que tenim per un paisatge, més aviat com el que te-

nim per una mare. La natura forma part de les nostres vides, és omnipresent.

També cal comprendre i integrar la seva vessant destructiva o regeneradora, és a dir, la tempesta, la sequera, fins i tot la pèrdua, la mort...

Em ve a la ment un amic hindú que trobava quan passava alguns hiverns al Nepal. Fèiem llargues converses davant del foc i ell m'explicava els preceptes religiosos de l'hinduisme. Un dia l'hi vaig preguntar: com és que vosaltres teniu un Déu de la destrucció, com és possible? Ell va dir-me: nosaltres venerem la destrucció perquè és el pas previ a la regeneració, la renovació, la vida en sí. Sense destrucció no hi hauria renovació. És com el foc, per nosaltres és sagrat perquè és incorruptible i ho purifica tot. No pots contaminar el foc, en canvi l'aigua, l'aire o la terra, sí. Quan el foc ho crema tot, després hi ha una renaixement.

Parlant del simbolisme del foc, em ve al cap la vetlla de Pasqua, que marca l'inici de l'any litúrgic, comença amb tot a les fosques i un foc davant el temple. D'aquesta foganya s'encén el ciri pasqual i tot torna a il·luminar-se.

Cert, tots els rituals són una herència de tradicions lligades a la natura i noves litúrgies. I el foc sempre hi és present, com l'aigua i els altres elements. Cal reconectar amb la màgia d'indrets com aquest. Pensa que sovint esglésies i ermites han estat construïdes en estimbals com

aquest, on l'aire és net i pur i la terra sembla tocar el cel, on els elements i la força captivadora de la natura ens apropa a la divinitat. Sovint en aquests emplaçaments remots i enlairats descobrim restes precristianes com tombes antropomorfes, petroglifs a les roques o altres simbologies més antigues. Jo sempre penso que aquests espais que generen una gran atracció, han estat concorreguts des de temps immemorials, com a llocs especials on connectar amb la divinitat i la màgia de l'univers. Potser els caps espirituals d'aquells grups que s'amagaven en coves o vivien en petits poblats tenien aquests indrets com a temples de comunicació amb el transcendent. Per això, avui que anem tant perduts i desorientats, retrobar i reconèixer aquests santuaris naturals és més important que mai.

Com hem de viure aquests espais tan especials?

Com deia al principi, en aquests indrets cal fer, simplement, el que s'ha fet sempre. Aturar-se i contemplar. Un gran poeta musulmà afirmava: "En el moment que reconeixes la bellesa en aquest món, deixes de ser esclau". La natura en estat pur i en silenci és el gran bàlsam als dolors

de la humanitat. Imagina't si tots els habitants del planeta dediquéssim una hora cada dia a la contemplació silenciosa des de l'indret que ressoni dins nostre, avui el món seria molt diferent!

Cal emfatitzar que la natura és salut. Segur que és el millor espai per reconnectar amb un mateix i amb el que ens envolta. Ho creu així?

Sens dubte. La natura, abans de res, ens ajuda a sentir-nos part d'un tot, d'una comunitat més gran que la humanitat. La natura es manifesta de mil formes diferents i ens aporta multitud de beneficis. La natura ens pot ajudar a desconnectar d'allò que no ens agrada i a connectar amb allò que ens fa sentir millor, sempre i quan nosaltres també adoptem les actituds adequades i cerquem els espais adequats, i no tots els espais són compatibles amb tots els usos i les diverses necessitats. En la nostra societat hi ha molts espais destinats a l'oci, a l'esport, a la cultura, a la salut, als negocis, cadascun amb una regulació que determina com utilitzar-los. El que ens ofereix la natura, aquesta connexió amb el tot, un escenari per a la vida, probablement no ho troben enlloc més.

Què cal per aconseguir aquest identificació o comunió amb la natura?

Cal, abans de res, silenci. Ara bé, per anar a buscar el silenci cal deixar enrere el soroll. Per aconseguir-ho tan important és aprendre a mirar cap al no-res com deixar de mirar cap el brogit. Convé desaprendre molts conceptes que ens condicionen la nostra mirada cap al món natural. Podem aprendre a contemplar un roure sense cap filtre, és a dir, sense posar-li nom, sense saber que les seves fulles són caduques, simplement com un altre ésser, un habitant del bosc... D'altra part, cal ser humil i establir lligams de respecte, d'amor cap a les persones, els arbres, els paisatges... sinó, continuem sols i separats del tot. De l'observació se'n desprèn el coneixement, del coneixement en deriva el respecte i l'estima que ens poden guiar cap a l'admiració i fins i tot la veneració. A voltes mirar no vol dir veure, cal esmerçar-s'hi, aprendre'n i millorar.

A mi em passa això amb els arbres. Sempre quan em dirigeixo cap ells ho faig amb gratitud. Els acarono l'escorça i els dic: gràcies per ser-hi! Després penso en el que han vist. Segur que al-

guns faigs, roures o alzines del Collsacabra han vist passar pel seu costat una gran varietat de personatges: traginers, bosquerols, emboscats, maquis... Per tant, per mi cada arbre és un personatge que té la seva història. Mai només és un tros de fusta!

Certament, entre l'arbre i les persones hi ha moltes semblances. Simplement mira't el palmell de la mà i en veuràs el brancatge. El teu sistema nerviós o el circulatori segueixen un patró igual. Tot i que l'arbre sempre forma part de la comunitat, cadascun d'ells té la seva personalitat. A mi aquestes alzines centenàries de tronc gruixut i capçada grossa em fan pensar amb una marassa de pagès, somrient i galta-vermella amb aquests braços que d'una plantofada et giren la cara de banda. En canvi, els roures són més senyors, són més alts, esvelts, més estirats. Cada arbre té la seva personalitat.

I què sent quan entra al bosc?

Entrar al bosc és com entrar en un lloc especial. Sento que els arbres em veuen i em saben, em sento humil davant d'una comunitat que

m'acull. Em sento acollit, benvingut, com si d'alguna manera tornés a casa. El bosc és un lloc molt especial, pensa que el 99% del temps evolutiu de la nostra espècie hem estat als boscos, vam sortir-ne fa quatre dies! Sense els boscos segurament ni tu ni jo, ni ningú seriem aquí. El bosc és un lloc d'homenatge, de màxim respecte.

I quan entra amb un grup d'infants en el bosc, com actua?

Abans de res, cal tenir clar que els nens són més propers a la natura que nosaltres, o millor dit, estan menys contaminats mentalment i per tant viuen més propers a la font. Quan vaig al bosc amb un grup de canalla, ens aturem abans d'entrar i els explico que estem entrant a casa d'algú altre: una comunitat d'arbres i altres espècies. Què fem quan entrem a casa d'un altre? Abans de res, observem com funcionen i ens adaptem amb humilitat, agraïment, respecte, i ens comportem seguint les normes d'aquella casa, és a dir, regulem el to de veu, adaptem les formes, reconeixem l'altre i la seva manera de fer... Per tant, al bosc cal entrar-hi humilment,

observant, adaptant-nos. Si entrem cridant, tota la comunitat farà un pas enrere esfereïda, i la nostra vivència naturalística serà molt pobre. Els arbres ens miraran i pensaran: qui són aquests, quines són aquestes maneres? No pensaries tu el mateix si entressin uns desconeguts cridant a casa teva? Si fas al contrari, és a dir, abaixes el to de veu, camines en silenci, observes, ensumes i estàs atent a tot el que passa al teu voltant; el bosc es manifestarà de forma acollidora, amiga i se t'obriran totes les portes.

Els arbres ajuden a respectar la diferència. Els seus atributs són la immobilitat i la capacitat de fotosintetitzar: crear matèria a partir de l'energia i l'aigua i bioelements que capta del sol. Ésser immòbil i un vegetal són dos adjectius que si els utilitzem amb persones són molt despectius. Per tant, són el contrari de nosaltres i, en moltes ocasions, els menystenim. Com que hem creat una moto serra i amb ella els podem abatre, ens creiem superiors.

La Casa Misericòrdia de Reus, guardonada com a 'Imprescindible' del 2020

La Fundació benèfica privada Mare de Déu de Misericòrdia, més coneguda com la **Casa de Misericòrdia de Reus**, ha estat guardonada en l'àmbit social del guardó 'Imprescindible' que atorga el Canal Reus. Dedicada a acollir a persones sense llar i en situació d'exclusió social, aquesta Fundació, promoguda a l'arxiprestat de Reus, treballa perquè els residents puguin reinserir-se a la societat i al mercat laboral, a més de recuperar els seus vincles familiars. La Casa de Misericòrdia està gestionada per les Germanes de la Consolació i compta amb un equip de professionals i voluntaris.

ARQUEBISBAT DE TARRAGONA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Margaret Karram, de Terra Santa, nova presidenta dels Focolars

Una presidenta de la terra de Jesús Nascuda a Haifa (Terra Santa) l'any 1962, és la tercera presidenta del Moviment dels Focolars, després **Chiara Lubich** i **Maria Voce**. L'elecció de **Margaret Karram** ha tingut lloc el 31 de gener per majoria de més de dos terços per part dels membres de l'**Assemblea General** que s'està celebrant en línia des del diumenge 24 de gener. El seu nomenament s'ha efectuat aquest dimarts 3 de febrer després de la confirmació del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, tal i com indiquen els Estatuts dels Focolars.

MOVIMENT DELS FOCOLARS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Mor Mercè Guilemany, activista eclesial

Ens ha deixat la **Mercè Guilemany** i ara ens caldrà recórrer als records per no deixar mai d'endolcir amb la tendresa els nostres debats. D'altres podran parlar amb més coneixements de tota la densa vida d'activitat d'aquesta bona amiga, feble de cos, valenta d'esperit, que he conegut massa tard, tot hi haver caminat en paral·lel, sense saber-ho, pels tortuosos camins de la nostra estimada Església Catalana de pensament universal.

PERE FÀBREGUES - GRUP SANT JORDI | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Vedruna: “Hem viscut la pandèmia com una família més”

Sanadores, educadores i alliberadores, el carisma vedruna reforçat en plena pandèmia. “Des del principi de la pandèmia, vam ser conscients que formàvem part del grup definit ‘d’alt risc’. Això ens va fer ser conscients de la nostra debilitat física i cognitiva”. Així ho explica la germana **Narcisa Fillol** la sensació de la seva comunitat vedruna de Tarragona, quan es va saber de l’arribada de la Covid a Catalunya. Igual que a totes les llars, la notícia va arribar amb por i respecte. Una incertesa compartida per a tothom, avis, pares, mares, fills, companys de pis, germans... i en aquest cas, germanes.

Són moltes les comunitats religioses de Catalunya que celebren aquest dimarts la **Jornada Mundial de la Vida Consagrada**. Enguany, marcada per la pandèmia, amb un gust agredolç per tot allò patit i pels membres de la família que els han deixat. En aquest cas, una família nombrosa de 35 germanes juntament amb les cuidadores i la directora de la infermeria, que han viscut i viuen encara tot el procés de manera comunitària i gestionada entre elles. Tal com explica Narcisa, ‘Sisita’ per les germanes de la comunitat, “hem viscut la pandèmia com una família més, visitades igualment per la Covid-19”.

Les 35 germanes, totes elles entre 72 i 99 anys, formen part de dues comunitats vedruna que viuen en dos pisos adjacents a l'edifici contigu del **Col·legi Sagrat Cor de Tarragona**. En un pis, hi ha la infermeria, on hi viuen les vint-i-tres germanes més grans o amb necessitat d'assistència. Al pis superior, aquelles que s'han anat jubilant de l'escola i, actualment treballen a la Infermeria o participen en voluntariats socials, educatius i eclesials.

Enmig de la realitat social

Gel hidroalcohòlic abans i després de sortir al carrer, un envàs ubicat a totes les portes de la casa, desinfecció de tot allò que venia de fora, rentat de mans, mascareta imprescindible i, fins i tot, estora per desinfectar les sabates. Tot allò que recomanaven des de les notícies i més per tal d'evitar el contagi. I com a totes les cases, la cita imprescindible de les 20 h per aplaudir els sanitaris.

“Durant els primers mesos l'únic contagi va ser testimoniar-se unes a les altres que volíem viure la pandèmia amb una actitud positiva -explica Narcisa-. Cercar juntes la manera de

mantenir-nos actives, informades, reflexives i solidàries amb tantes i tantes persones i famílies que ho estaven passant molt malament”. És així com algunes de les germanes es van sumar en accions socials, com **Maria Teresa Martí**, que va col·laborar fent mascaretes sobretot a l'inici de la pandèmia. També, mesos més tard, prop de les festes de Nadal, van participar amb iniciatives de recollida de joguines per a nens i nenes. Tal com explica Narcisa, eren així “una família que participa de la realitat social que ens envolta, també de la pandèmia”.

D'altra banda, com a membres d'una congregació religiosa, estaven atentes a tot allò que passava a les altres comunitats vedruna, i sobretot en aquelles on la Covid havia arribat. Va ser el cas de la comunitat de **Manresa, la primera de les vedruna a Catalunya que ho va patir**, la de Caravanchel, a Madrid, la de León o la comunitat de Vitòria.

La Covid arriba a la comunitat

“Quan hi va haver el primer contagi a la comunitat, es van posar en crisi moltes de les nostres seguretats”. En plenes festes de Nadal, la Covid

va arribar a la comunitat, i Narcisa va ser la primera. Explica que amb els primers símptomes va fer-se la PCR i, en efecte, va donar positiu. La situació els va exigir més mesures i més restriccions. “Ja ens havíem acostumat a ser molt estrictes en els mitjans prescrits des del principi, però ara l'exigència era més gran”, explica la germana. “Ens experimentem pobres i febles, aguditzant-se el sentit del límit i la restricció de la llibertat”.

La llibertat que tant caracteritza les vedruna es va veure restringida per la nova situació, que les va confinar encara més, recloent-les a cada una a la seva habitació i extremant les mesures. En tres setmanes els positius es van anar estenent. “Vam veure l'expansió ràpida d'aquest virus que no respecta res -lamenta Narcisa-. La preocupació s'anava apoderant de nosaltres”.

De les 35 germanes, 32 van donar positiu. “Cinc asimptomàtiques, sense cap tipus de malestar i setze amb diferents símptomes”. Segons explica Narcisa, “a les cinc més autònomes, Sanitat els va proporcionar el confinament a un hotel-salut, a fi de facilitar millor els confinaments a casa. Onze de les germanes, en estat més greu van ser internades per necessitat d'oxigen”, re-

lata. D'aquestes, una ja ha tornat, cinc es troben encara ingressades. "Les cinc més grans i afectades d'altres malalties no ho van superar i van passar a la casa del Pare", explica Narcisa.

Fraternitat i equip

En aquella situació d'alarma, van reforçar i precisar l'organització en la gestió de la infermeria. Així, Narcisa recorda com les primeres a superar la Covid atenien les germanes més grans o desorientades. "Els costava entendre aquella soledat a les habitacions, acostumades a la vida comunitària", recorda la germana. Eren moments d'angoixa, però, d'equip: on unes no hi arribaven, hi eren les altres per donar un cop de mà.

Aquella fraternitat viscuda enmig de la rutina de la comunitat va ser crucial per afrontar aquells dies. Tota l'ajuda sumava. La soledat viscuda enmig la pandèmia va contrastar amb la solidaritat rebuda, de tots aquells que van prestar-se a ajudar. Narcisa destaca una germana vedruna, aliena a la comunitat i amb experiència com a infermera, que cada dia parlava amb el metge sobre la situació en què es troba-

ven les germanes ingressades, per tal de passar l'informe mèdic a les germanes confinades a casa. També de les trucades de les altres comunitats vedruna, preocupades per la situació que es vivia.

I dins la llar, el paper de les cuidadores i treballadores seglars, "membres també de la família, disposades a donar-ho tot". És el cas de **Mari Carmen Gómez**, la cap d'infermeria. Casada i amb fills no ho va dubtar i es va instal·lar a la comunitat dia i nit. Una més entre les germanes que, segons assegura, "cada dia que passa aprèn d'elles el seu optimisme".

Així són les vedruna, alegres. D'aquesta manera, entre preocupació i la serietat de la situació, Narcisa assegura com, "ahora, va ressorgir la fortalesa necessària per viure serenament el que es presentava". És així que **Emília Fonoll**, una de les germanes més grans, en aquells moments recordant el lema del darrer capítol general de províncies celebrat el 2017, va dir: "No dèiem que volíem ser 'Família de portes obertes'? Doncs ja és aquí". Emília, amb 99 anys, una de les germanes més grans de la comunitat, va patir i superar la malaltia i aquest mes de febrer

celebrarà amb la comunitat els cent anys.

També tenien molt present un missatge de **Joaquima Vedruna**, escrit el 23 de març de 1849, que es podia adequar al context que vivia la comunitat. Les exhortava a tenir cura d'una mateixa per poder tenir cura dels malalts:

"Sento que no estiguen totes bé. Jo, per ara, vaig tirant. No tinc molt bona salut, però podia estar pitjor. Per tot hem de donar gràcies a Déu; ja que així ho vol, compliu en tot, per tot i del tot la seva santa voluntat..."

Al fer-se una major, la natura canvia. No ha de ser tot treballar. El Senyor ens mana que cuidem també la nostra salut, ja que quan una no està bé de salut, mal podrà tenir cura dels malalts".

En fi, veig que teniu molta feina; el Senyor tornarà la salut a les germanes, si és la seva voluntat i convé."

Agraïdes

Aquesta setmana es preveu que quasi totes les germanes hospitalitzades tornin a la comuni-

tat. “Ara desitgem fer una lectura creient de com ho hem viscut i continuar vetllant perquè les germanes es recuperin i s’habituin a la normalitat”.

Després de passar per la malaltia, la comunitat vol retornar tota la solidaritat que ha rebut. “Veiem que no ens ha mancat res i hem tingut l’afecte de tothom”, continua Narcisa. Des de les comunitats vedruna del territori, passant per les cuidadores seglars, els sanitaris que les han atès i, fins i tot, uns joves de l’escola Sagrat Cor que van mantenir les xerrades setmanals amb les germanes més grans per mantenir-les actives i connectades a la realitat.

Ara el repte que les germanes s’han proposat, precisament, és “potenciar la solidaritat rebuda”. “Volem sortir i solidaritzar-nos també amb els més vulnerables”, afegeix Narcisa.

Els tres pilars vedruna

Sanadores, educadores i alliberadores. Aquest és el carisma que va deixar el llegat de Joaquina Vedruna, i els tres pilars fonamentals de les germanes enmig de la pandèmia. De fet, en cada una de les situacions viscudes han estat fonamentals per plantar-hi cara i superar-se. “Joaquima volia que qualsevol treball consistís en aquests tres distintius. No es pot separar, el servei assistencial, educatiu i el caràcter alliberador, ho portem al cor”, assegura Narcisa.

D’una banda, com a professores: ara jubilades, han sabut ensenyar-se i aprendre entre elles tot allò necessari per gestionar-se i atendre la infermeria. D’altra banda, sanadores: imprescindible a l’hora d’atendre les germanes més febles en plena pandèmia, i ara, en plena recuperació.

I en tercer lloc, alliberadores. Una llibertat, que tot i faltar quan van veure’s recloses a les habitacions, va fer-se present quan una rere l’altra, ja en procés de millora, reprenien l’activitat amb el propòsit d’ajudar i servir la germana més vulnerable.

Diuen que cada família és un món, amb les seves problemàtiques i les seves característiques. Així és la família de les germanes vedruna: “una família més enmig de la realitat social, i també enmig de la pandèmia”, tal com deia Narcisa. Germanes educadores, sanadores i alliberadores, capaces de sortir-se’n de les dificultats i superar-se.

GO KUBO!

LA NOVA PROPOSTA DE ROBÒTICA I PROGRAMACIÓ
DE BAULA PER A EDUCACIÓ INFANTIL

Fotografia: Jordi Preñanosa

'Acte de fe', el concert que uneix la religió amb la tecnologia

L'espiritualitat, la música i la intel·ligència artificial es van donar cita aquest dijous 4 de febrer a 'Acte de fe'. Una cerimònia sonora que explora el paral·lelisme entre la religió i la tecnologia a través d'elements en comú com la jerarquia, la simbologia, la iconografia, la gestió de l'ànima, el poder i l'arquitectura, i la relació que tenen els artistes en escena amb la religió.

L'espectacle, que es va poder gaudir de forma gratuïta en *streaming* a través del [lloc web](#) i el canal de [Youtube d'Eufònic](#), va comptar amb la col·laboració en la producció d'[Arts Santa Mònica](#), i va ser interpretat per [Carlos Martorell](#) (direcció, sintetitzadors i *artiphon*), [Adrià Grandia](#)

(viola de roda i sintetitzador modular) i [Marc Vilajuana](#) (veu). Al seu costat, va tocar en directe una intel·ligència artificial entrenada amb més d'11.000 partitures religioses que provenen de l'Edat Mitjana, del Renaixement i de material tradicional. L'algoritme és una coproducció d'Eufònic, Fira Tàrraga i Fira Mediterrània de Manresa, i compta amb el suport de Convent de les Arts d'Alcover i Konvent.O.

Projectar una fe

'Acte de fe' és un espectacle que va començar a gestar-se el novembre de 2019, després d'una sèrie de converses informals en què Martorell

va percebre que la tecnologia del segle XXI s'estava relacionant amb les persones de la mateixa manera que ho havia fet la religió. "Penso en iconografia i jerarquia, però també, en intel·ligència artificial perquè per entendre, relacionar-se i fusionar-se amb ella cal projectar una fe", explica Martorell. A partir d'aquesta premissa, es construeix un espectacle en forma de litúrgia, que compta amb una introducció, un nus amb una aproximació a la comunitat i un final comunitari.

La introducció va anar a càrrec de la intel·ligència artificial, representada en tres pantalles i un fraseig a l'estil medieval. El desenvolupament va estar en tot moment marcat pels artistes, que s'hi van incorporar un a un interpretant instruments clàssics i utilitzant la veu. "Ens fem a sobre i, així, ella (la intel·ligència artificial) comença a tocar amb nosaltres", apunta Martorell i hi afegeix: "Es va crear un paisatge sonor que genera certes sensacions i convida a fer el mateix viatge espiritual". L'objectiu és permetre que l'espectador ocupi un espai en la peça artística sense donar-li les coordenades exactes de com fer-ho. "El missatge espiritual no és clar, no s'imposa", assenyala. El concert

Fotografia: Jordi Preñanosa

tanca amb el protagonisme de la veu humana i de forma totalment comunitària.

'Acte de fe' proposa aquest viatge sensorial que convida a percebre el paral·lelisme entre la religió i la tecnologia mitjançant la confluència d'instruments clàssics, veu i intel·ligència artificial. "És una experiència única", va assegurar Martorell després d'indicar que es tracta d'una

performance del segle XXI que intenta explicar, mitjançant la tecnologia, l'universal de la religió. És, en definitiva, una cerimònia sonora que busca connectar amb el costat espiritual de les persones mitjançant partitures que fusionen la religió més tradicional amb els avenços tecnològics.

Càntic i profecia

**PER MARIA ROSA OCAÑA
A NADIEZDHA**

La icona ens representa la festivitat que es celebra el 2 de febrer. La celebració s'anomena Hypapante, en grec, o Sretenie, en rus, que significa Retrobament, per ressaltar la dimensió profètica del Sant Retrobament amb Jesús, del pas de l'Antic Testament, -significat per l'ancià Simeó i la profetessa Anna-, al Nou Testament, significat per Jesucrist que és presentat per Sant Josep i Maria, segons l'evangeli de Sant Lluç.

En les Esglésies d'orient i ortodoxes es considera una festa dedicada a la Presentació del Nen Jesús al Temple. En l'Església llatina es senyala com una celebració dedicada a la Verge Maria

i se l'anomena Purificació, coneguda com la Candelera. Les primeres mencions que es fan sobre aquesta commemoració es troben en el Diari del Viatge de la peregrina Eteria, que es celebrava el dia 14 de febrer, en l'església de la Anastasis o Resurrecció, i ja era coneguda des del s.IV a Jerusalem.

“ Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor... hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era just i pietós, esperava que Israel seria consolat i tenia el do de l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia fet saber

que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, era d'edat molt avançada i s'havia quedat vídua... mai no es movia del temple i donava culte a Déu nit i dia amb dejunis i pregàries..." Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: "Ara, Mestre, deixeu anar en pau, el vostre servidor, segons la vostra paraula, perquè el meus ulls han vist la vostra salvació, la que ha de il·luminar totes les nacions i glòria del vostre poble, Israel".

Aquesta pregària tan preciosa, en els monestirs i esglésies ortodoxes es canta cada dia, en l'Ofici de Vespres, cada tarda, quan la llum del sol s'amaga, més enllà de les muntanyes i apareixen unes altres llums: les de les cases, les dels fanals i les llums dels temples, ja que és hora de pregària. En l'església llatina aquesta pregària coneguda com el nunc dimitís, es canta en la Litúrgia de les Hores, en l'ofici de Completes.

En un moment de l'ofici es fa sentir el Càntic de Sant Simeó: "Ara Mestre, deixeu anar en pau, el vostre servidor... ja que els meus ulls han vist la vostra salvació... ". Sí, l'Esperit Sant li havia revelat que no moriria sense haver vist abans el Messies... Impulsat per l'Esperit, va anar al temple... Aquesta pregària constantment ens recorda que Déu ve al nostre encontre i nosaltres, significats en la justesa i pietat de l'ancià Simeó, el podem rebre i anar-nos en pau.

I la profetessa Anna, que sempre estava en el temple, quin tipus de profecia exercia? La del servei, icona perfecta de la serventa de Déu, per la seva praxis profetitzava, donava gràcies a Déu i parlava de l'infant a tots els qui esperaven que Jerusalem seria alliberada.

En el "Costumari Català de Joan Amades" trobem un recull molt significatiu del què, antigament havia estat costum en pobles i ciutats de

Catalunya, aquest 2 de febrer, dia de la Candelera... i que, potser encara en alguna contrada es manté viu alguns dels costums. Així trobem que, en molts indrets de muntanya, la gent porta ciris a beneir, per a fer-los cremar quan tempesteja i pedrega i aquells que criaven abelles, dels residus de les bresques feien candeles i que, en aquest dia, les portaven a beneir en cistella o paner. La utilització de les candeles beneïdes el dia d'avui, per allunyar les tempestes i ajudar a bé morir, és comuna a molts pobles de cultura llatina.

Les candeles que es reparteixen a l'ofici representen la llum i la claredat de Jesús que es dona a aquells que, com Sant Simeó i la profetessa Anna, el reben en el seus braços i en el seu cor.

Càntic i profecia és la Llum d'aquest dia.

Un any de Som Cristians

Som Cristians és un projecte d'Església domèstica, fundat per famílies cristianes que cerquen transmetre la fe als seus fills. Fa un any que funciona, primer van començar presencialment, a les pregàries organitzades a l'oratori de casa la família Garí-Cano. Amb la pandèmia, però, s'ha posat l'accent en tota l'activitat virtual i això ha fet incrementar les famílies participants.

Xavier Garí, impulsor de la iniciativa, explica que en origen sumaven unes trenta famílies. Ara, després d'un any de confinament i restriccions de mobilitat, en participen moltes més, de diversos punts de Catalunya. També tenen presència a **Twitter**, Facebook i **Instagram**. "Si bé és cert que la COVID ens ha fet perdre estones de trobada física amb la comunitat cristiana, a l'església, els grups de fe, la parròquia, també ho és que ens hem reinventat, ens hem posat les piles amb tota l'activitat *on-line* i les possibilitats que les eines virtuals ens brinden, i això ha fet que iniciatives com la nostra, hagin tingut molt bona acollida, no m'esperava que de sobte tinguéssim aquest creixement".

De propostes n'hi ha diverses, i totes són obertes i gratuïtes, la participació a més a més és

lliure i sense cap compromís de regularitat o permanència. “Comptem amb pregàries virtuals per adults, pregàries virtuals en família, també amb espais per dialogar sobre qüestions actuals en clau cristiana, o per aprofundir en les experiències de fe, igualment amb cinefòrums cristians, o grups de lectura, voluntariats en famílies, pelegrinatges a llocs sants que ara han quedat aturats, espais per aprofundir en la figura de Jesús, i també l'Escola de Fe en Família”. Aquest últim és un espai per a la reflexió i el diàleg sobre la transmissió de la fe als fills, l'objectiu principals de **Som Cristians**.

Bea Fernández, advocada, i **Carles Plana**, professor de Secundària, parlen sobre la seva experiència. Ells són un matrimoni amb tres fills, el gran té 12 anys, la mitjana en té 9, i el petit en té 7. “Nosaltres, com a família, no estem entre les famílies pioneres del projecte, ens hem afegit de forma més continuada durant el confinament de l'any passat, participant en la proposta dels grups de pregar en família, que es diu PregaFamily”, i afegeix “com a família ja estem acostumats a participar a altres activitats, com a les Pasques Familiars, o les iniciatives de la parròquia del barri, el que passa és que Som Cristians ens

ofereix un complement molt positiu, sobretot perquè la virtualitat ara mateix ens facilita el fet que puguem participar tots cinc a l'hora en un espai còmode i íntim com és casa nostra, i el format és senzill, fuig dels grans muntatges, l'experiència és molt positiva, ens facilita molt viure la fe amb els nens, que és el que cerquem.”

Les famílies que participen en aquesta iniciativa tenen en comú el sentir que pertanyen a la comunitat cristiana. “Vivim des de la fe tot el que ens passa, allò alegre, allò trist, i des d'aquesta perspectiva captem la llum, trobem sentit, entenem la vida... tot això gràcies a la flama que els nostres pares ens van passar, que és la mateixa que nosaltres ara volem transmetre també; a més trobem important normalitzar el fet religiós, avui dia sembla que sigui estrany, rar, ser cristià, el fet de poder compartir amb altres famílies fa que els nostres fills vegin que hi ha més persones que tenen els mateixos hàbits, costums, creences”, descriu Garí, i Fernández coincideix: “En alguns ambients quan afirmes que ets cristià, et pots trobar amb la frase de ‘ara ets cristià?, en el temps que vivim ets cristià?’, i llavors és quan veus la importància de viure aquest fet de forma natural, i explicar als fills

que per viure la fe no calen grans muntatges, grans declaracions, que es pot viure dia a dia de forma senzilla, és un fet quotidià, la vivència de la fe ens ajuda a créixer i a interpretar l'entorn en el que ens movem.”

El repte que Fernández veu per a Som Cristians és que “l'espai continuï tenint un format senzill, i que aconseguixi arribar a totes les generacions per igual, a adults, joves i infants, sovint és complex trobar missatges que enganxin a l'hora a més d'una generació, i que després aquest missatge es pugui compartir entre les diferents generacions que conformen la família, Som Cristians aconseguix fer-ho i resulta una experiència que l'infant o jove comparteix amb els pares i amb els germans.”

Garí afegeix als reptes el fet d'acompanyar a l'hora de cultivar la fe. “En un temps convuls com el que estem vivint, envoltats d'incerteses, de trencaments, prejudicis, superficialitat, i que ens poden portar al desànim, és important que no perdem la connexió amb Déu, la fe, que ens esperona amb el missatge de salvació i amor de Jesús”.

L'Escolania canta en una basílica buida per a fidels que l'escolten a distància

DLL, 1/02/2021 | REGIÓ 7

El Papa demana resar per les dones que són víctimes de la violència

DM, 2/02/2021 | VATICAN NEWS

Dos detinguts per robar almoines de la catedral de Tortosa

DM, 2/02/2021 | DIARI DE TARRAGONA

L'Escola Diocesana i el Col·legi Sant Josep de Navàs seran públics d'aquí a dos cursos

DC, 3/02/2021 | REGIÓ 7

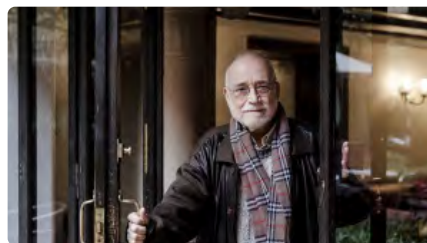
Les comunitats islàmiques denuncien Vox a la Fiscalia per incitació a l'odi

DC, 3/02/2021 | NACIÓ DIGITAL

El pregó i l'opuscle són els actes que es mantindran de la Setmana Santa a Tarragona

DJ, 4/02/2021 | DIARI DE TARRAGONA

La família d'Arcadi Oliveres habilita un mur digital per acomiadar-se'n en els seus últims dies

DJ, 4/02/2021 | NACIÓ DIGITAL

Les processons de Lleida de la Setmana Santa d'enguany se suspenden

DV, 5/02/2021 | LA MAÑANA

Unió de Religiosos de Catalunya
@ReligiososCat

Avui, 2 de febrer, celebrem la **XXV Jornada Mundial de la Vida Consagrada**. Us desitgem als religiosos/es de Catalunya una feliç jornada en el si de la comunitat!

👉 @fraduard_sarria , ens adreça unes paraules de fraternitat amb motiu de la festa bit.ly/39CJI4K

Traducir Tweet

Així religiosos i religioses de Catalunya, **Jornada Mundial Vida Consagrada**

4 Tu y 9 más
18:29 · 02 feb '21 · Twitter Web App

La Sagrada Família
@sagradafamilia

L'esquelet estructural de les sis torres centrals està format per una xarxa de línies horitzontals i verticals. Actualment estem acabant de col·locar les aristes de la torre de la Mare de Déu, elements verticals i que es reconeixen pel color singular del granit blau Bahía.

Traducir Tweet

16:22 · 01 feb '21 · Twitter Web App

SJM España
@migrantes_sj

El pasado sábado **@MigraStudium** organizó por séptimo año consecutivo la Vigilia de Oración frente al **#CIE** de Zona Franca. Un grito resonó bien alto: **#VivirSinCIEesPosible** **#ViureSenseCIE** **#ProuHostilitat**

4 Migra Studium y 9 más
18:37 · 01 feb '21 · Twitter for Android

Fundació Joan Maragall
@FJoanMaragall

📖 Nova píndola reflexiva! Miquel Calsina presenta el llibre "Fites" de Dag Hammarskjöld. Un dietari íntim, de qui fou Secretari General de l'ONU, que transmet els pensaments de qui ja es pot considerar un dels grans místics del segle XX [@Viena_Edicions](https://www.vienaedicions.com)

Traducir Tweet

📺 YouTube

Fites
Dietari espiritual d'un home d'acció
Dag Hammarskjöld
Miquel Calsina

Píndola reflexiva: Miquel Calsina presenta el llibre "Fites" de Dag...
En aquesta breu píndola reflexiva Miquel Calsina, autor de la introducció del llibre, presenta al llibre "Fites" de Dag Hammarskjöld. Un dietari íntim, de qui...

[Abrir en la aplicación YouTube](#)

18:30 · 03 feb '21 · Twitter Web App

Abadía de Montserrat
@abadiamontserrat

El 2 de febrer de 1592, sota l'abadiat del P. Plácido de Salinas, fou consagrada la Basílica de Santa Maria de **#Montserrat**. Actualment la festa de la dedicació la celebrem l'endemà, el 3 de febrer. Per això avui a les 18.45 hores presidirà les Vespres el P. Abat Josep M. Soler

Traducir Tweet

12:24 · 02 feb '21 · Hootsuite Inc.

Fundació Pere Tarres
@Fundperetarres

Malgrat la situació actual, l'Agrupació d'Amics de la **@Fundperetarres** continuen buscant col·laboracions per als projectes solidaris en benefici de la infància en situació vulnerable. La seva ajuda és bàsica per generar igualtat d'oportunitats i ampliar la nostra xarxa de suport.

Traducir Tweet

13:49 · 04 feb '21 · Twitter Web App

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

Avui l'**@ObsBlanquerna** fa 9 anys! Gràcies a tots els qui ens acompanyeu! I felicitats a la **@valelaferrara** de l'equip, que avui en fa 28! **@Blanquerna** **@BlanquernaFCRI** **@uramonllu**

Traducir Tweet

18:23 · 03 feb '21 · Twitter for iPhone

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

Obrim les portes! Coneix el nostre projecte educatiu **#avuixdemà2024** i descobreix la **#passióeducar**.

Busca la teva escola FEDAC més propera i demana cita en aquest enllaç: portsobertesfedac.cat

#escolesFEDAC **#portsobertes** **#preinscripciones** **#SomFemiEstemXTU** **#ObrimLesPortes**

Traducir Tweet

17:30 · 03 feb '21 · Hootsuite Inc.

Escola Pia Catalunya
@escolapiacat

Avui formem part del grup de treball **#catalunya2022** impulsat per la **@gencat** que ha de servir per dissenyar la sortida a la crisi del coronavirus. **@J_Montsalvatge** **@aburgaya**

Traducir Tweet

17:44 · 03 feb '21 · Twitter for Android

LaSalleCat
@LaSalleCat

Educació Infantil de La Salle Gràcia treballa amb els Microespais, espais on nens i nenes es converteixen en els constructors del seu propi aprenentatge partint del joc, la investigació i les relacions amb els seus companys i companyes. **#ITuQuèTries** **#MiraMésEnLlà** **#SomLaSalle**

Traducir Tweet

16:16 · 01 feb '21 · Twitter Web App

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Maristes Xarxa **#Innovació** continua avançant! Llegeix la crònica de l'última trobada de xarxa, on hem compartit línies de visió del model pedagògic i ens hem plantejat reptes comuns. Ens movem cap a un futur il·lusinant! **#MaristesInnova** **#MaristesDespertat**

Traducir Tweet

17:04 · 02 feb '21 · Twitter Web App

Claretians Catalunya
@ClaretiansCat

El ple de l'Ajuntament de Sabadell aprova la concessió a títol pòstum de la Medalla al Mèrit Ciutadà al bisbe claretí Pere **#Casaldàliga**. Ho celebrem! **@Casaldaliga** **@gcasaldaliga** **@AnsaAraguaia** **@cmf_nunc**

Traducir Tweet

Ajuntament Sabadell @Aj_Sabadell · 2d

#PieSbd / Aprova de forma definitiva la concessió de la Medalla de la Ciutat al Mèrit Ciutadà, a títol pòstum, al Sr. Pere Casaldàliga Pla

Mostrar este hilo

19:04 · 02 feb '21 · Twitter Web App

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

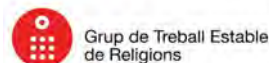
Direcció: Laura Mor i Iriarte. **Redacció:** Glòria Barrete, Ignasi Escudero i Jordi Llisteri. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Valentina Laferrara, Xavier Memba, Lucía Montobbio, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté, Roger Vilaclara. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat. **Publicitat:** Paris Grau | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Amb el suport de:

